

0272. Gwiazda zabłysła

Gwia - zda za - błę - sła no - wa na wscho - dzie,
Wsta - waj za - pad - ły w cie - niach na - ro - dzie.

Prę - dko, prę - dko, prę - dko, prę - dko two - je - go,

Szu - kaj świa - tła to - bie świ - ta - ją - ce - go.

2. Wszyscy snem twardym leżą uśpieni.
Sami królowie trzej ocuceni;
Rano, rano, rano, rano powstają,
Złote blaski złotej zorzy witają.
3. Rusza po niebie świecąca gwiazda,
Idzie za wodzem gromadna jazda:
Bieży, bieży, bieży, bieży, a w tropy
Za nią Króle biegną do ciemnej szopy:
4. Tamże szukane Dobro znajdują,
Tam przed Nim padłszy, dań ofiarują:
Czołem, czotem, czołem biją jasnemu,
W cieniu ciała Słońcu Utajonemu.
5. Słońce Przedwieczne przez Twe zjawienie,
Które się żarzysz nam na zbawienie;
Zapał, zapał, zapał, zapał zmrożone
W cieniu zimnej nocy serca zgaszone.

Kantyczki z nutami, Kraków 1911